

Хоћу срећно детињство за сву децу

Нема веће среће него када видите осмех на нечијем лицу, посебно на лицу детета, јер само су деца та која знају искрено да се смеју. Дечији смех је заиста непроцењив, посебно за родитеље, ону су најсрећнији када су им деца здрава и весела.

Када сам била мала са својим другарима сам правила разне нестасљукe, до душе, морам признати, правим их и данас, али мање. Када би нашли неки материјал, он би нам одмах постао играчка и дуготрајна забава. Правили смо разне несташлуке и младјима, а Бога ми и старијима. Често смо једној баби која је живела близу нас, попевши се на њег сењак, крали јаја. То сада не бих смела да урадим, јер би то за моје године значило да крадем. Али када смо били мали све нам је било дозвољено, јер сви смо ми у детињству били и лопови и

полицајци и навијачи. Пуно пута седнем на кревет, загледам се у једну тачку, а пред очима ми стварају срећни и безбризни дани мога детињства. Па тако помислим: „О да, моји другари и ја смо имали заиста срећно детињство!“ Али сада када погледам малу децу од 5-6 година, све је другачије. Сви они носе скупе телефоне, имају друштвене мреже и остало. Ипак ја сам увек за осмех на дечијем лицу, ако их испуњава и чини срећнима, онда нека их, али када одрасту неће имати ништа да памте, сем зрак телефона у њиховим очима. Опет, такодје када погледам ситуацију у земљама где се тренутно одвија рат, заиста је тешко. Рат је од својих домова одвојио пуно старца, људи и деце. Зашто да деца испаштају због грешке одраслих? Деца морају да буду срећна! На телевизору се свакога дана могу чути страховите изјаве о броју избеглица који су због рата морали да напусте своје домове. Колико деце је препешачило хиљаде

и хиљаде километара у потрази за бољим животом. Погледајмо њихово детињство. Некима је ту, нажалост, и почело, а некима ће се ту и завршити. Шта ће тек они имати да памте када одрасту? Данашња дечица ће бар памтити топли дом, пуно хране и загрљаје родитеља. А они? Они само само хладноћу, глад и плач. Свакоме требамо помоћи, па и онима који су другачији од нас, јер су и наши преци исто пролазили хладе зиме 1915. године. Деца су та која морају и желе да живе.

Сва деца на свету заслужују да буду срећна, бар док су деца, јер када одрасту живот ће их довољно кажњавати.

Кристина Крличич 8-1